

— Проклетиятъ му камъкът! Изкърти ми нокътят!

Тя се спрѣ и заблиза крачето си. Изведнажъ това, което Лисана смѣташе за камъкъ, шавна. Тя се повърна. Въ главата ѝ свѣтна щастлива мисълъ, и тя ласково заговори:

— Прости, че не те видѣхъ, сестро Костенурке. Ама то какво ще те видя, като ми е пламнала главата! Огънь, сестричке, огънь! Загинахъ си и азъ, и дечицата ми, — и тя зарони сълзи като градъ.

— Какво има, кажи! Може да ти помогна.

Лиса ѝ разправи.

Баба Костенурка се трогна отъ душа, макаръ Лисана много пжти да бѣше изяждала яйцата и малкитѣ ѝ. Изслуша я внимателно и ѝ каза нѣщо. Тогава Лисана легна и прилепи коремъ върху калната земя. Баба Костенурка съ мъжа се покачи на гърба ѝ. Тръгнаха нагоре по рида.

Предъ дупката на язовеца тя свали баба Костенурка и започна да заръчва тихичко:

— Ще разгледашъ добре по всички кюшенца, сестричке! Да не е нѣкжде заспалъ проклетиятъ му звѣръ, та да излапа дечицата ми. Че тогава за мене животъ нѣма. Нали само за тѣхъ се трудя?

— Ей сега, ще разбера всичко, — каза костенурката и изчезна въ тъмната дупка.

На Лисана това чакане се стори цѣлъ вѣкъ. „Бабата му съ баба, докато се върне и ще се развидѣли!“ — замърмори тя, но веднага млъкна, като видѣ засмѣното лице на костенурката.

— Нѣма, нѣма, Лисичке! Никого нѣма. Изстинало му леглото. Тука отъ седмица жива душа не е влизала. Хайде, бѣгай за рожбитѣ си!

Лисана влѣзе бързо въ дупката и, като се увѣри въ думитѣ на баба Костенурка, припна надолу.

Цѣла нощъ тя тича. Краката ѝ се подбиха, опашката ѝ на-лепна съ тръне, а кожухътъ ѝ плувна въ потъ. Но майчиното ѝ сърдце не сѣти умора.

Разсѣмваше се, когато се върна да прибере последното отъ децата си. Откъмъ селото се чу кучешки лай. Сърдцето ѝ замръ. Лисана забърза, но краката ѝ сякашъ се скжсиха.

Лаятъ ставаше по-ясенъ.

— Дано само успѣя да го измъкна отъ дупката. Ще го при-туля въ трънака, а азъ ще залъжа кучето, — мислѣше си тя.

Втурна се въ дупката, повлѣче сънливото лисиче и изхвъркна на вѣнъ. Зловещиятъ лай се чу съвсемъ близу. Кучето бѣше вече